

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J.**, bývajúceho v Č., zastúpeného JUDr. M., advokátom v Č., proti žalovanému **MUDr. B.**, bývajúceho v B., zastúpenému JUDr. J., advokátom v B., **o zaplatenie 23.709,39 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17 C 13/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. februára 2012 sp. zn. 9 Co 121/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 30. novembra 2010 č.k. 17 C 13/2010-161 zastavil konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 3.000 Eur s príslušenstvom, žalobu v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 20.709,39 Eur s príslušenstvom zamietol, v časti, v ktorej konanie zastavil žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania a v časti, v ktorej žalobu zamietol, uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 3.017,60 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie o zastavení konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 96 O.s.p., rozhodnutie o zamietnutí žaloby ustanoveniami § 39, 50a ods. 1, 3, § 420 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 106 ods. 1, 2 a § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a premlčaním nároku žalobcu, na ktoré vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku bol povinný v konaní prihliadnuť. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. februára 2012 sp. zn. 9 Co 121/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, 2, O.s.p. ako vecne správny potvrdil, keď zhodne s názorom vysloveným v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záveru, že došlo k premlčaniu žalobcom uplatnenému nároku, keď tak ako kúpna zmluva aj zmluva o budúcej kúpnej zmluve boli absolútne neplatné právne úkony, u ktorých okamihom plnenia z nich začala plynúť žalobcovi lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia. Námietku žalobcu uvádzanú v odvolaní, že sa domáha vrátenia plnenia z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol nepovažoval za dôvodnú a na ňu neprihliadol aj s poukazom na to, že túto problematiku riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky už v Zhodnotení občianskoprávneho kolégia z 21. decembra 1978 Cpj. 37/78 (R 1/1979). Pokiaľ žalobca uplatnil svoj nárok na súde až 7. júla 2009, z hľadiska plynutia trojročnej objektívnej lehoty s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, uplatnil ho oneskorene.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, navrhol ho zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho dovolania doslovne zopakoval skutočnosti uvádzané v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorého napokon vyvodil záver, že prvostupňový aj odvolací súd posúdil začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia nesprávne, z čoho vyvodil opodstatnenosť jeho námietky, že rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktoré vidí v tom, že jeho nárok nebol premlčaný a jedná sa o vydanie bezdôvodného obohatenia na základe právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, navrhol len dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuť. Rozhodnutia oboch súdov považoval za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo proti potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovoláním žalobcu je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jeho dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil a žalobca takúto vadu konania ani nenamietal.

Pokiaľ žalobca vychádzal z názoru, že prípustnosť jeho dovolania zakladá ním tvrdené nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne

prípustné dovolanie, samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia, lebo súd pri právnom posudzovaní veci neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti. I keby teda tvrdenie dovolateľa bolo opodstatnené (dovolací súd ho ale z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalobcu nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Z dôvodov vyššie uvedených odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

Aj keď podľa výsledku dovolacieho konania by žalovanému patrila náhrada jeho trov (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.), ktorú si aj vo vyjadrení k dovolaniu uplatnil, dovolací súd mu náhradu trov tohto konania nepriznal, nakoľko vychádzajúc z obsahu vyjadrenia k dovolaniu, ktoré sa obmedzuje len na poukaz na ustanovenie § 236, § 243 ods. 5 a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a správnosť rozhodnutia súdmi nižších stupňov, trovy súvisiace s takýmto vyjadrením vo vyčíslenej výške 821,94 Eur nepovažoval za trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová